ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΓΚΕΟΡΓΚ ΑΣΠΕΡΓΚΕΡ

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ Μ' ΕΥΘΥΜΟ ΤΕΛΟΣ

Ροΰντολφ κι' ή Ἔλσα γύριζαν ἀπὸ τὸ ταξεΐδι τοῦ γάμου τους. Τὸ βαγόνι ἦταν ἄδειο. Καθόντουσαν κοντὰ στὸ παράθυρο, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

—Εἶνε ἀκόμα μακρυά ἡ βίλλα; ρώτησε μιὰ στιγμὴ ἡ Ἔλσα, κυττάζοντας τὸν ἄνδρα της στὸ πρόσωπο.

Ὁ Ροΰντολφ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ.

—Ὄχι... τῆς ἀπάντησε. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ χουμε φτάσει...

Μὰ ἡ φωνή του ἔτρεμε παράξενα. Ἐπὶ πλέον, ἀπέφυγε νὰ συναντήση τὴ ματιὰ τῆς γυναίκας του.

—Περάσαμε ὥμορφα, Ροΰντολφ! τοῦ εἶπε κείνη. Μὰ νοιώθω μιὰ τόσο μεγάλη χαρά, ὅσο συλλογίζομαι ὅτι σὲ λίγο θὰ φτάσουμε στὸ σπίτι μας. Πῶς εἶνε ἡ βίλλα μας, Ροΰντολφ; Καὶ τὸ πάρκο; Εἶνε ἀπέραντο; Καὶ τ' αὐτοκίνητο; Καὶ τ' ἄλογα; Λὲς νὰ μάθω γρήγορα νὰ σωφάω;

—Εἶνε εὐκολο. φτάνει νὰ μὴ φοβᾶσαι... ψιθύοισε ὁ ἄνδρας της κι' ἔπειτα σώπασε κι' ἄρχισε νὰ κυττάζη πάλι μπροστά του, βυθισμένος στὶς σκέψεις του.

Ἡ Ἔλσα τοῦ ἔρριξε πάλι μιὰ περίεργη ματιὰ κι' ὕστερα ἄρχισε κι' ἐκείνη νὰ κυττάζη τὸ πανόραμα τῆς ἐξοχῆς.

Μὰ τί συλλογιζόταν ὁ Ροΰντολφ; Ὤ, εἶχε κάνει μιὰ τοέλλα. Καὶ τώρα συλλογιζόταν μὲ τρόμο τὴ.. τολμηρὴ ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει. Ἤθελε νὰ δοκιμάση τὴν Ἔλσα: Νὰ δοκιμάση τὸν ἔρωτά της, γιὰ νὰ δῆ ἂν ἦταν ἀληθινός, εἰλικοινής, πάνω ἀπὸ κάθε συμφέρον.. Αὐτὴ ἡ δοκιμασία ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν εὐτυχία του. Κι' ὡστόσο ἦταν μιὰ τρέλλα. Μποροῦσε νὰ χάση, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, γιὰ πάντα, τὴ.. ἀγαπημένη του Ἔλσα. Μὰ τώρα πειὰ ἦταν ἀρνά. Αὐτὸ τὸ σνέδιο τὸ εἶχε καταστρώσει πολὺ ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὸν Πλάνερ. Ἀκόμη κι' ἄλλοι δυὸ φίλοι του, ὁ Κοΰρτ καὶ ὁ Ἔρικ, ἤξεραν τὸ παιγνίδι ποὺ ἤθελε νὰ παίξη στὴ γυναῖκα του.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦταν ὡς ἑξῆς: Ὅταν ὁ Κοΰρτ κι' ὁ Ἔρικ ἐμαθαν ὅτι ὁ Ροΰντολφ, ποὺ εἶνε ἀπέραντα χρήματα καὶ μιὰ ποιγκηπικὴ βίλλα, ἀρραβωνιάστηκε τὴν Ἔλσα, τὴν κόρη μιᾶς ὀτωχῆς χήρας, δὲν δίστασαν νὰ τοῦ ποῦν καθαρὰ τὶς ὑποψίες τους: Ἡ Ἔλσα ἦταν δεκαέξη χρόνια πιὸ μικρὴ ἀπὸ αὐτὸν κι' εἶχε δεν-ῆ νὰ γίνη γυναῖκα του, ὄχι ἀπὸ ἀγάπη, ἀλλὰ δίχως ἄλλο ἀπὸ συμφέρον.

Στὴν ἀρχή, ὁ Ροΰντολφ γέλασε μ' αὐτὲς τὶς ὑποψίες τῶν φίλων του. Μὰ σιγὰ-σιγὰ ἡ ἐπιμονή τους ἔκανε κι' αὐτὸν νὰ χάση τὴν πίστι του κι' ἔτσι μιὰ μέρα πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του, τοὺς κάλεσε καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἀκοῦστε τί θὰ κάνω: Θὰ δοκιμάσω τὴν Ἔλσα! Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω πόσο ἔχετε ἄδικο. Γιατὶ ἐγώ, παρ' ὅλ' αὐτὰ εἶμαι βέβαιος πῶς μὲ λατρεύει ἡ ἀρραβωνιστικιά μου.

—Καὶ τί θὰ κάνης; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.

—Ἀπλούσταται: Θὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν ἐπιστάτη μου Πλάνερ καὶ μόλις γυρίσουμε ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου, θὰ πῶ στὴν Ἔλσα πῶς τὴν γέλασα καὶ πῶς ἡ βίλλα καὶ τὰ χτήματα δὲν εἶνε δικά μου. Ἔπειτα θὰ τὴν πάρω καὶ θὰ πᾶμε νὰ καθήσουμε στὸ σπιτάκι τοῦ ἐπιστάτη...

—Αὐτὸ εἶνε ἐπικίνδυνο!... παρατήρησε ἀνήσυχος ὁ Ἔρικ.

—Βέβαια!... παραδέχτηκε κι' ὁ Κοΰρτ. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ παίξης αὐτὸ τὸ παιγνίδι στὴ γυναίκα σου, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο. Ὕστερα θὰ εἶνε πάρα πολὺ ἀργά.

—Ἐγὼ ὅμως ἔχω τόση ἐμπιστοσύνη στὴν Ἔλσα, τοὺς ἀπάντησε ὁ Ροΰντολφ, ὥστε δὲν θὰ διστάσω νὰ τῆς πῶ αὐτὸ τὸ ψέμμα ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο μας.

* * *

Μὰ τώρα ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, ὁ Ροΰντολφ εἶνε ἀνησι νὰ φοβᾶται γιὰ τὸ πρανματικὰ ἐπικίνδυνο αὐ-ὸ σνέδιό του...

Ὅταν οἱ νεόνυμφοι κατέβηκαν σ' ἐκεῖνο τὸν μικρὸ σταθμό, ὁ Πλάνερ ἔτρεξε ἀμέσως κοντά τους μὲ τὸ κατέλλο στὸ χέρι καὶ τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα παλιὸ ἁμαξάκι, στὸ ὁποῖο ἦταν ζεμμένο ἕνα κοκκαλιάρικο ἄλογο.

Ἡ Ἔλσα, μποοστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα, δὲν ἔκρυψε τὴν ἔκπληξί της.

—Γιατὶ δὲν ἤρθε νὰ μᾶς πάρη τὸ αὐτοκίνητό σου; ρώτησε τὸν ἄνδρα της.

—Εἶνε κάτω στὴν πόλι... τῆς ψιθύρισε ὁ Ροΰντολφ. Ἔχει πάθει κάποια βλάβη καὶ τὸ ἄφησα νὰ τὸ ἐπιδιορθώσουν.

—Μὰ δὲν εἴμαστε μακρυά... πρόσθεσε ὁ ἐπιστάτης. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ ἔχουμε φτάσει στὸ σπίτι.

Ἡ Ἔλσα ἀνέβηκε στὸ ἁμαξάκι γελῶντας. Ὁ Ροΰντολφ κάθησε δίπλα της καὶ πῆρε τὰ γκέμια στὰ χέρια. Ὁ Πλάνερ ἔμεινε πίσω γιὰ νὰ φροντίση γιὰ τὶς ἀποσκευές.

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὸ ἁμαξάκι στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, μιὰ παλιὰ μονοκατοικία, στὴν ἄκρη ἑνὸς μικροῦ χτήματος.

—Φτάσαμε, ἀγάπη μου... ψιθύρισε ὁ Ροΰντολφ.

Ἡ Ἔλσα τὸν κύτταξε, ἀπορῶντας.

—Αὐτή, αὐτὴ ἐδῶ εἶνε ἡ βίλλα σου; τον ρώτησε εἰρωνικὰ καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν παλιὰ μονοκατοικία. Κι' ὅμως στὴ φωτογραφία ποὺ μοῦ εἶχες δείξει...

—Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα.. ψιθύρισε πάλι ὁ Ροΰντολφ.

Καὶ τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο μὲ ἁπλὰ ἔπιπλα.

Ἡ Ἔλσα ἔρριξε γύρω της μιὰ ματιὰ καὶ δάκρυσε. Ὁ Ροΰντολφ ἔστεκε δίπλα της, σκύβοντας τὸ κεφάλι. Τέλος, βρῆκε λίγο θάρρος γιὰ νὰ τῆς πῆ:

—Ἔλσα.. συγχώρεσέ με.. σὲ γέλασα! Ἡ βίλλα καὶ τὰ χτήματα δὲν εἶνε πειὰ δικά μου!... Μ' ἔπνιξαν τὰ χρέη... Ἔχασα πέρυσι ὅλη μου τὴν περιουσία, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπιτάκι. Μὰ σ' ἀγαπῶ, Ἔλσα καὶ γι' αὐτὸ σοῦ ἔκρυψα τὴν ἀλήθεια. Φοβόμουν μήπως δὲν θὰ ἤθελες νὰ γίνης γυναίκα μου, ἂν μάθαινες πῶς δὲν εἶμαι πειὰ πλούσιος, ὅπως πρῶτα.

Κι' ἔπειτα, κυττάζοντας δειλὰ τὴν Ἔλσα ποὺ χαμογελοῦσε παράξενα, τὴν παρακάλεσε:

—Συγχώρεσέ με, ἀγάπη μου... Μὰ θὰ μπορέσης ἄραγε νὰ ζήσης ἐδῶ πέρα;

Ἡ Ἔλσα πῆγε κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν κύτταξε στὰ ματια, μὲ τὸ ἴδιο ἀθῶο χαμόγελο στὰ χείλη.

—Μὰ φαντάστηκες λοιπὸν ὅτι σὲ παντρεύτηκα μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἤξερα ὅτι ἤσουν πλούσιος; τοῦ εἶπε. Ἐγὼ ἀγαπάω ἑσένα κι' ὄχι τὰ λεφτά σου. Κι' ἔτσι κι' ἐδῶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένα, σὰν νὰ εἴμαστε στὴ μεγάλη βίλλα. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει, εἶνε ὅτι ἔχω ἑσένα κοντά μου, γιατὶ σ' ἀγαπῶ, Ροΰντολφ!...

Καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

—Μῆπως καὶ τὸ αὐτοκίνητο δὲν εἶνε πειὰ δικό μας; τὸν ρώτησε κατόπιν.

—Δυστυχῶς... Κι' αὐτὸ μοῦ τὸ πῆραν... ψιθύρισε ὑποκριτικὰ ὁ ἄνδρας της.

Μὰ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὅταν τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητό του σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴ μονοκατοικία, ὁ Ροΰντολφ ἐξήγησε στὴν Ἔλσα ποιὰ ἦταν ἡ ἀλήθεια.

—Ὤ, πῶς μπόρεσες ν' ἀμφιβάλλης γιὰ τὸν ἔρωτά μου; τὸν μάλωσε τότε ἡ γυναίκα του.

—Ὄχι, ἐγώ, ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ δὲν ἀμφέβαλα οὔτε μιὰ στιγμή. Μὰ οἱ φίλοι μου εἶνε τόσο ἄπιστοι! Θέλησα λοιπὸν νὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι εἶχαν ἄδικο.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις, ὁ Ροΰντολφ ὡδήγησε τὴ γυναίκα του μὲ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητό του στὴν ποιγκηπικὴ βίλλα τους ὅπου τοὺς περίμενε ὁ Πλάνερ μ' ὅλους τοὺς ὑπηρέτες.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ροΰντολφ ἔγραψε στοὺς δυὸ φίλους του καὶ τοὺς ἐξιστόρησε τὴν περιπέτειά του. Τέλος τοὺς μάλωσε γιὰ τὶς ἀβάσιμες ὑποψίες τους.

Τὴν ἴδια μέρα ὅμως ἔγραψε κ' ἡ Ἔλσα σὲ μιὰ παιδικὴ φίλη της καὶ τῆς ἀφηγήθηκε τὸ παιγνίδι ποὺ τῆς εἶχε παίξει ὁ ἄνδρας της.

Τὸ γράμμα της τελείωνε ὡς ἑξῆς:

«Βέβαια, λατρεύω τὸν ἄνδρα μου, μὰ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ μείνω τόσο ἀτάραχη, ἂν λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μου, δὲν εἶχα λάβει ἕνα γράμμα, ποὺ μοῦ ἐξηγοῦσε ὅλο τὸ κρυφὸ σχέδιο τοῦ ἀνδρός μου...»

Κι' ἀλήθεια, ὁ Κοΰρτ κι' ὁ Ἔρικ, εἶχαν φοβηθῆ μήπως γίνουν αὐτοὶ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας τοῦ φίλου τους καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξηγήσουν στὴν Ἔλσα μ' ἕνα γράμμα τὸ παιγνίδι ποὺ θὰ τῆς ἔπαιζε ὁ ἄνδρας της.